

Sygn. akt VIIW 690/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w S. Zamiejskowy VII Wydział Karny w P. w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Katarzyna Cichocka

Protokolant: Sekretarz sądowy Ewa Ostolska

przy udziale oskarżyciela publicznego S. Z.

po rozpoznaniu w dniach 14 czerwca 2016 roku i 29 czerwca 2016 roku sprawy

M. S.

syn T. i G. z domu (...)

ur. (...) w P.

obwinionego o to że:

W dniu 26 maja 2015 r. około godziny 16:15 w P. przy ulicy (...) w sklepie (...) dokonał kradzieży dwóch pasztetów drobiowo wieprzowych marki D. o łącznej wartości 1,78 zł czym działał na szkodę (...) S.A.

tj. o wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.

I. uznaje obwinionego M. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 17 § 2 k.w. odstępuje od wymierzenia kary za to wykroczenie;

II. na podstawie art. 119 § 4 k.w. zobowiązuje obwinionego do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. z siedzibą w K. kwoty 1,78zł (jednego złotego siedemdziesięciu ośmiu groszy) tytułem równowartości ukradzionego mienia;

III. na podstawie art. 29 ust. 2 stawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze oraz § 14 ust. 2 pkt 2 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądza od Skarbu państwa na rzecz adwokata M. M. kwotę 216 zł (dwustu szesnastu złotych) tytułem wynagrodzenia za obronę udzieloną obwinionemu z urzędu oraz 49,68zł (czterdziestu dziewięciu złotych sześćdziesięciu ośmiu groszy) tytułem podatku VAT;

IV. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpow zwalnia obwinionego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania.

Sygnatura akt VII W 690/15

UZASADNIENIE

W dniu 26 maja 2015 roku w godzinach popołudniowych M. S. udał się do sklepu (...) znajdującego się w P. przy ulicy (...). Będąc na terenie sklepu, dokonywał wyboru towarów z półki. Były to 3 chleby, napój i 5 opakowań pasztetu drobiowego marki D. w cenie 0,89 zł za sztukę. Z towarami tymi udał się do kasy, gdzie na taśmę kasową wyłożył chleby, napój i 3 sztuki pasztetu, po czym zapłacił za nie. Nie wyłożył jednak i w konsekwencji nie zapłacił za 2 opakowania pasztetu. Sytuację tę zauważył ochroniarz Z. G. poprzez obserwację terenu sklepu za pośrednictwem

monitoringu. Poszedł on do kas i tam poinformował M. S. o wynikach swojej obserwacji. Ten zareagował agresywnie i uciekł. O zdarzeniu poinformowano Policję, która przybyła na miejsce zdarzenia, a następnie udała się do miejsca M. S. wskazanego przez pracowników sklepu jako sprawcę. Przy M. S. ujawniono paragon ze sklepu (...) w P. z dnia 26.01.2016r. na łączną sumę 8,39 zł, na którym znajdowały się zakupione towary w postaci 3 chlebów, napoju i 3 pasztetów drobiowych.

dowody: zeznania Z. G. – k. 63v – 64, 21-22,

zeznania D. W. – k. 64, 20,

zeznania J. Z. – k. 64, 7,

zeznania P. R. – k. 71v.,

paragon – k. 13

protokół przeszukania – k. 11- 12,

nagranie z monitoringu wraz z oględzinami dokonanymi przez Sąd i protokołem oględzin przeprowadzonych przez funkcjonariusza Policji – k. 27, 28 , 63v.

M. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił , że była taka sytuacja kiedy ochroniarz pokazywał mu nagranie z monitoringu dokumentujące popełnienie przez niego kradzieży, lecz faktycznie to była inna osoba. Również w momencie okazania mu fragmentu nagrania z monitoringu w toku rozprawy, kiedy wizerunek sprawcy jest doskonale widoczny, obwiniony zaprzeczył, aby to był faktycznie on.

M. S. jest obywatelem polskim. Obecnie ma 35 lat. Zdobył wykształcenie gimnazjalne, z zawodu jest monterem. Jest bezdzietnym kawalerem, utrzymuje się z zasiłku wypłacanego przez Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej. W toku postępowania sądowego M. S. został poddany badaniu sądowo –psychiatrycznemu. Biegły psychiatra nie rozpoznał u obwinionego choroby psychicznej, lecz stwierdził organiczne zaburzenia osobowości oraz upośledzenie umysłowe w stopniu umiarkowanym. Z uwagi na wskazane dwa współistniejące ze sobą zaburzenia psychiczne, biegły psychiatra przyjął, że M. S. tempore criminis miał z przyczyn chorobowych ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynu oraz kierowania swoim postępowaniem w rozumieniu przepisu art. 17 § 2 k.w.

dowód: wyjaśnienia M. S. – k. 71-71v.

opinia sądowo – psychiatryczna – k. 50-52

Sąd zważył co następuje:

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się w głównej mierze na zeznaniach Z. G., który podał, że poprzez obserwację monitoringu na bieżąco widział jak obwiniony zabiera z półki z konserwami 5 opakowań pasztetu, gdyż liczył ile mężczyzna tychże opakowań zabiera. Następnie świadek wskazał, że liczył pasztety wykładane przez obwinionego na taśmę kasową. Sąd nie ma wątpliwości co do wiarygodności zeznań świadka. Jednocześnie zwrócić należy uwagę, że co prawda przeprowadzone w toku rozprawy oględziny zapisu monitoringu znajdującego się w aktach, nie dawały możliwości jednoznacznego stwierdzenia ile sztuk pasztetów obwiniony zabierał z półki i ile ich wykladał na taśmę kasową. Było to spowodowane jakością nagrania. Mając więc wątpliwość w tym zakresie co do tego, czy świadek miał faktyczną możliwość przeliczenia towarów zabranych i wyłożonych na taśmę, Sąd okazał mu fragmenty zapisu. Z. G. zeznał wówczas, że zapis jaki on obserwował na bieżąco jest znacznie lepszej jakości niż ten , który został przekazany do Sądu z uwagi między innymi na możliwość zrobienia zbliżenia. Zeznania te potwierdziły więc , że świadek faktycznie miał możliwość ustalenia ilości towaru zabieranego przez obwinionego, jak i tego, za który zapłacił. Co więcej za taką oceną zeznań świadka przemawia i dowód z paragonu, który potwierdza, że obwiniony zakupił 3 opakowania pasztetu. Tak więc skoro świadek prawidłowo wytypował zarówno rodzaj towaru zabieranego przez obwinionego z półki, jak

i jego ilość, za którą obwiniony dokonał zapłaty, to brak jest podstaw by przyjąć, że błędnie policzył ilość opakowań pasztetów, jaką obwiniony łącznie zabierał.

W dalszej części świadek zeznał, że nie miał żadnych wątpliwości co do tożsamości obwinionego, który jest stałym klientem sklepu. Zeznania te, jak i możliwość identyfikacji przez świadka osoby sprawcy należy uznać za wiarygodne. Tym bardziej, że bezpośrednio po przekroczeniu przez M. S. linii kas, doszło do ich konfrontacji i świadek miał możliwość przyjrzenia się obwinionemu. Ponadto również i dokonane w toku rozprawy oględziny zapisu monitoringu przekazanego wraz z materiałami czynności wyjaśniających doprowadziły do jednoznacznej identyfikacji osoby. Porównując wizerunek obwinionego przebywającego na sali rozpraw, z wizerunkiem mężczyzny zarejestrowanym przez monitoring, Sąd stwierdził tożsamość tychże osób.

Za wiarygodne uznano też zeznania D. W., która co prawda nie widziała samego momentu zaboru, lecz potwierdziła ona fragment zdarzenia od momentu konfrontacji obwinionego z ochroniarzem. Opisała go w sposób zgodny z zeznaniami świadka (...). Świadek potwierdziła też jego słowa, że obwiniony jest częstym klientem sklepu i w związku z tym jest rozpoznawany przez personel.

Również zeznania świadka P. R., co do których nie ma podstaw by podważać ich wiarygodność, potwierdziły wersję podawaną przez Z. G..

W konsekwencji Sąd uznał, że wersja podawana przez obwinionego, który konsekwentnie zaprzeczał, aby był osobą widoczną na monitoringu, nie jest prawdziwa. Oględziny zapisu monitoringu dokonane w toku rozprawy doprowadziły do jednoznacznej identyfikacji sprawcy przez Sąd, która potwierdziła wcześniejsze rozpoznanie osoby dokonane przez świadka Z. G..

Opierając się na omówionym powyżej materiale dowodowym, Sąd stwierdził, że obwiniony dopuścił się opisanego w zarzucie zachowania, którym wypełnił ustawowe znamiona wykroczenia stypizowanego w przepisie art. 119 § 1 k.w.

Z uwagi na wyniki opinii psychiatrycznej Sąd skorzystał z możliwości przewidzianej w przepisie art. 17 § 2k.w. , zgodnie z którym Jeżeli w czasie popełnienia wykroczenia zdolność rozpoznawania znaczenia czynu lub kierowania postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona, można odstąpić od wymierzenia kary lub środka karnego i odstąpił od wymierzenia obwinionemu kary. Jego stan psychiczny wskazuje, że orzeczenie kary nie przyniesie efektów, jakie są założenia oczekiwane. Niemniej jednak Sąd zdecydował się na orzeczenie środka karnego obowiązku naprawienia szkody. Konieczność uiszczenia kwoty odpowiadającej cenie ukradzionego towaru ma na celu utrwalenie w sprawcy nawyku płacenia za zabierane towary.

O wynagrodzeniu obrońcy ustanowionego z urzędu orzeczono na podstawie przepisów przytoczonych w punkcie III wyroku.

Z uwagi na stan zdrowia obwinionego i utrzymywanie się ze świadczeń socjalnych i jedynie okresowo z pozyskiwanego niewielkiego wynagrodzenia za prace dorywcze, Sąd uznał, że zaistniały przesłanki uzasadniające zwolnienie go z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych – punkt IV wyroku.